

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Tomas Varnauskas
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 3c klasės mokinys

Eilėraščiai

Pasvalys
2011 m.

Tomas Varnauskas

Paukštelio giesmė

Giesme paukštelio rytas prasidėjo,
Žėrėjo plunksnos saulės spinduliuos.
Giedojo jis – pavasarį žadėjo.
O gal tik bandė duoklę atiduot?

Lašnojo rasos iš žolynų saujų.
Alsavo žemė juoda krūtine.
Apglėbt širdim šį nuostabų pasaulį!
Pačiam paskęsti meilės garsuose!

Giesme paukštelio rytas prasidėjo...
Giesme paukštelio vakaras pareis...
Lyg antrą kartą saulė užtekėjus
Vėl glostys plunksnas savo spinduliais.

Tomas Varnauskas

Pavasariui

Keliu aš taurę šiandien už tave, –
Įpylei meilės ir žiedų nektaro.
Nustebinau lietaus gaivia srove, –
Ji man duris į saulę atidaro.

Tu vaikštai sodais, pievomis, miškais
Ir perdažai, kas buvo šalta, pilka.
Obelžiedžių skruosteliai ima kaist...
O kaip labai tavęs jie pasiilgo!

Bet kaipgi jiems tavęs nebemylėt
Ir kaip nelaukti, kaip nesiilgėti?
Po kojom kilimai – žalia žolė,
Ta žaluma net mano širdį lieté.

Todėl aš taurę už tave keliu
Iš tavo rankų, pilną pilnutėlę.
Gerumo daigelius surinkt galiu,
O užauginęs išdalinti vėlei.

Tomas Varnauskas

Tyliai švinta

O švinta tyliau, nei sutemo, bičiuli, –
per miegančią prieblandą sunkiasi miestas,
atsėlina rytmečio potvynis – gula
ties pamatu, laukia – nelauktas, bet kviestas.

Šlavėjai nuglosto nuo kelio ėjimą,
kol vysta žibintai, kostiumai ir kaukės,
o vėtra priklopusi svarsto, bet ima
maitinti ramybę, kurios nesilaukė.

Ir visa, kas švito sutemus, prigęsta.
Palauks – atrakins, kas balsu užrakinta.
Sapnuos atsargiau. Iš nuskendusią spąstų
ištrūkęs antradienis tyli, bet švinta.

Tomas Varnauskas

Sąžinė

Aš tavo skausmas, tavo laimė,
aš tavo sielos veidrodis esu.
Kai tu juokies, esu palaima,
kai tu verki, aš akmeniu krentu.

Kasmet, kas mėnesį, kas dieną
į tavo sielą vis žvelgiu.
Palydžiu, sutinku kiekvieną,
pralinksminu ar nesavu balsu šaukiu.

Aš tavo draugas, tavo priešas,
aš nekenčiu tavęs, visa širdim myliu.
Aš tavo ašara ir paskutinis niekšas –
juk tavo sąžinė esu.

Tomas Varnauskas

Tarp piktžolių

Egzotiška gėlė
į purvą įminta
neteko žavesio
išaugusi tarp piktžolių
vienatve vainikuota
ji išdidi ir nepriklausoma
norėjo būt –
netapo
ir vėjo nunešta
sudygo svetimoj šaly
ir svetima
pražydusi
šaltu vienatvės stotu
vyto...

Tomas Varnauskas

Pūkelio svajonė

Vėjas pasėjo,
Lietus nuplovė
Mano mažą,
Geltoną svajonę...
Saulė sušildė,
Lietus užmigdė,
O mano mažą svajonę
Visa tai trikdė...
Praėjo diena,
Atėjo naktis...
O svajonė mana
Norėjo būti laisva!
Pienė pavirto pūku...
Ir vėjo padedama
Mano svajonė maža
Nuskrido padange žydra....

Tomas Varnauskas

Žodis

– Ar tu jį užuodi?

– Klausi apie žodį?

– Aha... Bijau, jog suradau jo priešą –

Tą žymiąją tylą viešą.

–Bet man baugūs jo draugai,

Tie nuolat persekiojantys sakiniai.

–Nebijok, mano pusėje taškai,

Juos pajutę, jie išsigąsta kaip vaikai.

– O aš pats? Sakinys ar žodis?

– Panašu, jog jau beprotis...

– Ar jauti, kaip žodis griaua tylą?

– Manau, tylą paliks amžiams žodį gyvą.

Tomas Varnauskas

Dievų vaikystė

Ropaju iš gimities dvilypės –
ir saulės, ir planetos,
galaktikų ūkais aplipęs,
žvaigždėtas ir šaknėtas,
o spėju pakeliui į brandą
pavidalu praskristi.
Ar taip ilgai savęs neranda
visų dievų vaikystė?

Tomas Varnauskas

Mūzai

Išėjo mano mūza,
Paliko pėdas smėly...
Žodžius nepasakytus
Ir graužiantį kartėlį.

Mylėti nemokėjau,
Nedėjau pastangų.
Nesaugojau – paleidau,
Susigražint nėra jėgų.

Vis teisinuos ir teisinuos,
Teisybė šit kokia –
Žodžius, krauju rašytus,
Nusinešė audra.

Audra ne jūroj – sieloj.
Tiek daug ten už ir prieš.
Tu karą pralaimėjai,
Aš išėjau – sudie...

Tomas Varnauskas

Robinas Hudas

Esu aš užsidėjęs šimtą kaukių,
Pats dar nežinau, kuri tikra.
Atsakymų į klausimus nelaukiu,
Nes klausimų atsakymuos nėra.

Mėgstu silpną gatvių apšvietimą
Ir matau aplinkui blankų vaizdą.
Užsidedu naktinį grimą,
Kad tamsa uždengčiau žaizdą.

Esu mat ištisai nušašęs
Nuo žaizdų, granito padarytų,
Ir paskutinį kraujo lašą
Įmūrija tarp miesto plytų.

Esu tyloj chaoso pasiklydęs,
Tarp šiugždančių nakties sutanų,
Graužia sielą man pavydas, –
Ko nepasiimsi – tas jau mano.

Įsisukęs aš nakties apsiauste,
Veidas mano lyg mirtis pabalęs,
Drebėkit, baimėm susikaustę, –
Ne juokas aš – Vagių karalius.

Tomas Varnauskas

Jaunam poetui

Įsivaizduok save, kad tu kaip medis,
Giliai į žemę ir šaknis subedęs,
Tvirtu kamieniu ir tiek pat šakų, kiek ir šaknų,
Dar negenėtas, bet vešlus ir vainiku žaliu.
Ir jeigu tu jauti – gali vaisius brandinti,
Tada poezija – žiedai, kuriuos gali auginti.

Bet jeigu tu esi lyg medis nukirstom šaknim,
Kurios neturi jau reikšmės kaip sielos turtas,
Tada tau nieko nebelieka, net mintim
Apsižiūrėk, nes, gali būt, esi mankurtas?

Na, žinoma, gali vaizduoti baobabą,
Kuris žinių iš savo vidurių vis semia.
Tada galėtum išgyventi ir dykynėj,
Jei jaustumėisi tarp žmonių tarsi laukymėj,
Be miško, medžio, net žilvičio žalio.
Liks pasakyti: „Gal kažkas čia praeity gyveno?“

Taigi, poezija nėra švari pašluostė,
Kuria tu nuo paviršiaus dulkes šluostei.
Turi pats viską išgyventi kūnu, siela,
Patirti džiaugsmą, kančią, kad ir kaip nemiela.

Ir jeigu tavo jaunas amžius to neleidžia padaryti,
Reikės naujai šaknis sau išauginti,
Istoriją senų seniausių prisiminti
Ir protėvių kalba ją atgaivinti.
Tada GAL žiedas duos vaisius,
Kurie pradžiugins ir tave, ir mus visus.